

**MIĘDZYNARODOWO-PRAWNE PODEJŚCIA DOTYCZĄCE
KRÓTKOTERMINOWYCH WYJAZDÓW SKAZANYCH ZA
GRANICE POPRAWCZYCH**

W artykule przeprowadzona analiza opracowań naukowych w sprawach dotyczących stosowania na Ukrainie krótkoterminowych wyjazdów skazanych za granice kolonii, na podstawie którego określono teoretyczne i aplikacyjne problemy, które wymagają rozwiązania, w rzeczywistości, i warunkują konieczność bardziej aktywnego ich rozwoju na poziomie badań naukowych.

Słowa kluczowe: skazany; kolonia; pozbawienie wolności; krótkoterminowy wyjazd za granice kolonii; administracja kolonii; podstawy prawne; rzeczywiste podstawy; skutki prawne; wyjątkowe okoliczności.

*** O. Kruk**

*Doktorant katedry
kryminologii i karno-
wykonawczego prawa
Narodowej Akademii
Spraw Wewnętrznych
(m. Kijów, Ukraina)*

**INTERNATIONAL LEGAL APPROACHES REGARDING SHORT-TERM VISITS OF
PRISONERS OUTSIDE THE CORRECTIONAL**

In the article the analysis of scientific research on issues relating to application in Ukraine of short trips abroad sentenced colonies, which are defined on the basis of theoretical and applied problems to be resolved on the merits and determine the need for more active development at their monographs and dissertations.

At research institute short-term trips outside the penitentiary advisable to pay attention to the experience of other countries. This predetermined pressing needs as solving existing in the application of the said institution problems will be more effective in terms of summarizing the experience of taking legal decisions in this area countries that have similar growth rates or state associations to which Ukraine intends to join. As noted on this occasion M. Ansel, familiarity with foreign law opens new horizons to the lawyer allows him to get to know his country's right as the specific features of this law are especially noticeable in comparison with other countries. Comparison able to equip lawyer ideas and arguments that can not be obtained even with a good knowledge of only its own right. The experience of other countries can demonstrate inefficiency (or vice versa efficiency) improvement of individual efforts in the execution of sentences and get rid of the mistakes of national practice.

Before the collapse of the Soviet Union provisions on short visits prisoners outside the colonies repeated uniformly in all TCI Soviet republics. Common traditions and similarity of economic and socio-political conditions of the former Soviet Union, which gave rise to the initial requirements and installation legislator, led to the almost monotonous practice of the said institution, but the approach embodied in the legislation of these countries are not identical.

Keywords: convicted; colony; imprisonment; short visit to the colony; administration of the colony; legal grounds; the grounds; legal implications; exceptional circumstances

**МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ПІДХОДИ ЩОДО КОРОТКОСТРОКОВИХ ВИЇЗДІВ
ЗАСУДЖЕНИХ ЗА МЕЖІ ВИПРАВНИХ УСТАНОВ**

В статті здійснений аналіз наукових розробок з питань, що стосуються застосування в Україні короткострокових виїздів засуджених за межі колоній, на підставі якого визначені

теоретико-прикладні проблеми, що потребують вирішення по суті та обумовлюють необхідність більш активної їх розробки на рівні монографічних і дисертаційних досліджень.

Ключові слова: засуджений; колонія; позбавлення волі; короткостроковий виїзд за межі колонії; адміністрація колонії; правові підстави; фактичні підстави; правові наслідки; виняткові обставини.

Постановка проблеми. Система покарань, закріплена у Кримінальному кодексі України включає дванадцять різновидів, втім тривалий час саме позбавлення волі має найбільш широке застосування в Україні. Вказаний вид покарання та порядок його виконання неодноразово ставав предметом наукових дискусій з приводу його ефективності та необхідної міри карального впливу на особу злочинця. Однак, як наукові розробки, так і практика боротьби зі злочинністю свідчить, що в значній кількості випадків позбавлення волі залишається єдиним ефективним засобом реагування на вчинений злочин. І тому, на науку кримінально-виконавчого права покладається завдання розробити такий механізм виконання вказаного покарання, який дозволить мінімізувати його негативний вплив на особу.

Одним з інститутів кримінально-виконавчого права, який спроможний позитивно впливати на засуджених до позбавлення волі, стимулювати їх правослухняну поведінку та виправлення є короткочасні виїзди засуджених за межі колоній. Нині надання засудженим до позбавлення волі виїздів за межі УВП пов'язано з низкою як теоретичних так і практичних питань. Відсутнє комплексне уявлення про зміст цього інституту, підстави застосування та й сама процедура таких виїздів є недостатньо досліджена та врегульована в нормативно-правових актах. Такий стан справ став результатом, зокрема, недостатньої уваги з боку наукової спільноти.

Стан досліджень. Значний внесок у дослідження проблем виконання покарання у виді позбавлення волі внесли такі науковці, як В. А. Бадира, І. Г. Богатирьов, В. В. Василевич, О. А. Гритенко, А. П. Гель, Т. А. Денисова, О. М. Джужа, О. Г. Колб, М. В. Романов, А. Х. Степанюк, В. М. Трубніков, Д. В. Ягунов, І. С. Яковець та ін. Втім зазначені дослідники у своїх публікаціях лише дотично торкалися проблем зазначеного інституту. Серед вітчизняних науковців короткочасних виїздів за межі колоній слід вказати О. В. Лисодєда, С. М. Мирончука, О. М. Сокурєнко, однак вони розглядали лише окремі аспекти досліджуваної проблеми. Серед зарубіжних дослідників варто згадати про дослідження І. М. Пяткевича, О. О. Соколова, Ж. А. Курмангалієва та С. М. Дендебер, при цьому варто відмітити, що зміст їх публікацій не в повній мірі відповідає вітчизняній практиці виконання покарання та чинному законодавству України.

Указані обставини та відсутність у науковій доктрині чіткого підходу до визначення правової природи інституту короткострокових виїздів засуджених за межі виправних колоній свідчить про необхідність здійснення поглибленого дослідження даного інституту з метою подальшого його удосконалення.

Виклад основних положень. При дослідженні інституту короткочасних виїздів за межі установ виконання покарань доцільно звернути увагу на вивчення досвіду інших країн. Це зумовлюється нагальними потребами, оскільки розв'язання існуючих в процесі застосування названого інституту проблем буде більш ефективним за умови узагальнення досвіду прийняття правових рішень у цій сфері країнами, які мають схожі темпи розвитку або державами, до об'єднань яких Україна має намір приєднатися. Як зазначав з цього приводу М. Ансель, знайомство з зарубіжним правом відчиняє перед юристом нові горизонти, дозволяє йому краще пізнати право своєї країни, оскільки специфічні риси цього права особливо відчутно виявляються у порівнянні з іншими країнами. Порівняння здатне озброїти юриста ідеями та аргументами, які не можна отримати навіть при дуже доброму знанні лише власного права [1, с. 189]. Досвід інших країн може наочно показати

неефективність (чи навпаки, ефективність) окремих спроб удосконалення діяльності у сфері виконання кримінальних покарань та позбавити від повторення помилок у національній практиці [2, с. 48].

До розпаду СРСР положення про короточасні виїзди засуджених до позбавлення волі за межі колоній повторювались одноманітно у всіх ВТК союзних республік. Загальні традиції, а також схожість економічних та суспільно-політичних умов держав колишнього СРСР, що породили вихідні вимоги й установки законодавця, призвели до майже одноманітної практики застосування названого інституту, але підходи, закріплені у законодавстві цих країн не є тотожними.

Так, відповідно до ст. 97 КВК Російської Федерації [3], засудженим до позбавлення волі, що тримаються у виправних колоніях і виховних колоніях, а також засудженим, залишеним в установленому порядку в слідчих ізоляторах і в'язницях для ведення робіт з господарського обслуговування, можуть бути дозволені виїзди за межі виправних установ: а) короткострокові тривалістю до семи діб, не враховуючи часу, необхідного для проїзду туди і назад, у зв'язку з винятковими особистими обставинами (смерть або тяжка хвороба близького родича, що загрожує життю хворого; стихійне лихо, яке завдало значної матеріальної шкоди засудженому або його сім'ї), а також для попереднього вирішення питань трудового і побутового влаштування засудженого після звільнення; б) тривалі на час щорічної оплачуваної відпустки, а засудженим, зазначеним у частині другій статті 103 цього Кодексу (засуджені чоловіки старше 60 років і засуджені жінки старше 55 років, а також засуджені, які є інвалідами першої або другої групи – прим. автора), або засудженим, які не забезпечені роботою з не залежних від них причин, на строк, що дорівнює часу щорічної оплачуваної відпустки. Засудженим жінкам, які мають дітей у будинках дитини виправних колоній, може бути дозволено короточасний виїзд за межі виправних установ для влаштування дітей у родичів або в дитячому будинку на строк до п'ятнадцяти діб, не враховуючи часу, необхідного для проїзду туди і назад, а засудженим жінкам, які мають неповнолітніх дітей-інвалідів поза виправної колонії, - один короткостроковий виїзд на рік для побачення з ними на той самий строк.

Норми КВК РФ, що регламентують підстави та порядок надання виїздів засуджених за межі виправних установ, за визначенням російських фахівців, є реальним виразом дії принципу гуманізму, закріпленого в ст. 8 цього Кодексу. Вони повною мірою співвідносяться з міжнародними стандартами поведінки із засудженими [4, с. 124].

Виїзди з підстав, зазначених у частинах першій та другій статті 97 КВК Росії, не дозволяються засудженим при особливо небезпечному рецидиві злочинів; засудженим, яким смертна кара в порядку помилування замінена позбавленням волі; засудженим до довічного позбавлення волі; засудженим, хворим відкритою формою туберкульозу; засудженим, що не пройшли повного курсу лікування венеричного захворювання, алкоголізму, токсикоманії, наркоманії; ВІЛ-інфікованим засудженим, а також у випадках проведення протиепідемічних заходів. Засудженим, які страждають психічними розладами, що не виключають осудності, засудженим, які є інвалідами першої або другої групи і потребують за станом здоров'я в сторонньому догляді, а також неповнолітнім засудженим виїзд за межі виправної установи дозволяється в супроводі родича або іншої супроводжуючої особи. Заява засудженого про надання йому короткострокового виїзду за межі виправної установи у зв'язку з винятковими особистими обставинами має бути розглянута протягом доби. Дозвіл на виїзд за межі виправної установи дається начальником виправної установи з урахуванням характеру та тяжкості вчиненого злочину, відбутого строку, особи і поведінки засудженого.

Таким чином, порівняно з кримінально-виконавчим законодавством України, у Російській Федерації коло осіб, яким можуть надаватися короточасні виїзди за межі колоній викладається за іншим підходом. Російський законодавець фактично пішов дещо іншим шляхом: якщо в Україні визначається коло осіб, які мають можливість отримати

короткостроковий виїзд за межі установи, то в Росії визначено ті категорії засуджених, які таких виїздів не мають. Як видається, це прогресивніший підхід, оскільки він відповідає загальній вимозі щодо визначення в законі не всіх прав засуджених, а виключно встановлених заборон. Ширшим є і перелік обставини, що беруться до уваги при розгляді питання щодо доцільності надання виїзду, до яких додано тяжкість злочину та відбутий строк покарання; тривалішим є і час, на який може бути надано виїзд за межі установи засудженим жінкам та особам, які працюють в установах виконання покарань. Водночас, КВК РФ не передбачає можливості виїзду для отримання медичної допомоги, що, безумовно, є негативною обставиною.

Аналізуючи зарубіжне законодавство з цього приводу, потрібно відзначити, що в ч. 1 ст. 97 КВК РФ передбачено, що для засуджених осіб, які залишені в установленому порядку в слідчих ізоляторах і в'язницях для ведення робіт з господарського обслуговування, можуть бути дозволені такі виїзди. Тобто, для таких засуджених, збережена можливість щодо надання виїзду за межі місця відбування покарання у зв'язку з винятковими особистими обставинами, хоча відповідно до ч. 3 ст. 77 КВК РФ зазначено, що особи які залишені в СІЗО та тюрмі утримуються на умовах, передбачених КВК РФ для виправних колоній загального режиму тримання. В Україні ж особи, залишені для робіт із господарського обслуговування, можливості отримання дозволу на виїзд автоматично позбавляються, бо не визнаються такими, що «які тримаються у виправних колоніях мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання, дільницях соціальної реабілітації виправних колоній мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання і виправних колоніях середнього рівня безпеки». На цю проблему вже зверталась увага у науковій літературі, проте на практиці не відбулося жодних змін [5, с. 17].

Зауважимо, що у Російській Федерації адміністрацією установи також вживаються і заходи щодо забезпечення безпеки осіб, які постраждали від дій засудженого. Так, у разі дачі засудженому дозволу на виїзд за межі виправної установи адміністрація виправної установи негайно повідомляє про це потерпілого або його законного представника, якщо в особовій справі засудженого є копія ухвали або постанови суду в якій встановлено обов'язок повідомлення потерпілого або його законного представника про виїзд цього засудженого за межі виправної установи.

Як і в Україні, в Російській Федерації час, протягом якого засудженому дозволено виїзд за межі виправної установи, зараховується в строк відбування покарання. Витрати засудженого у зв'язку з виїздом за межі виправної установи оплачуються їм з власних коштів або іншими особами. За час перебування засудженого за межами виправної установи під час короткострокового виїзду заробітна плата йому не нараховується.

Процедура розгляду заяви про короткочасний виїзд та порядок перебування за межами установи є майже тотожним з українським. Так, дозвіл на виїзд за межі колонії дається начальником установи на підставі письмової заяви засудженого. До заяви про дозвіл короткострокового виїзду додаються документи, що підтверджують наявність виняткових особистих обставин (довідки органів охорони здоров'я, органів місцевого самоврядування та інші офіційні документи, засвідчені органами внутрішніх справ за місцем їх видачі, заява засудженого для попереднього вирішення питань трудового і побутового влаштування після звільнення і мотивоване клопотання старшого інспектора по трудовому і побутовому влаштуванню, соціального працівника). Тривалі виїзди на час щорічної оплачуваної відпустки надаються за заявою засудженого згідно з графіком. Черговість виїздів засуджених, не забезпечених роботою з не залежних від них причин, встановлюється за окремим графіком.

Дозвіл на виїзд дається з дотриманням вимог ст. 97 КВК РФ і оформляється наказом за підписом начальника установи. Засудженому, який отримав дозвіл на тривалий або короткочасний виїзд, видається посвідчення встановленої форми, роз'яснюється порядок виїзду, і він попереджається про кримінальну відповідальність за ухилення від відбування

позбавлення волі, про що дає підписку. Гроші з власних коштів на оплату витрат у зв'язку з виїздом видаються бухгалтерією колонії за письмовою заявою засудженого. Проїзні квитки засуджений набуває самостійно. У необхідних випадках адміністрація установи надає йому в цьому сприяння. На період виїзду засуджений має право отримати належну йому цивільний одяг і взуття.

Але нагляд за поведінкою засуджених в період перебування за межами установи покладається на суб'єкта, що жодним чином не пов'язаний з процесом виконання кримінальних покарань – на органи внутрішніх справ. Так, у добовий термін після прибуття до місця призначення засуджений зобов'язаний з'явитися до чергової частини органу внутрішніх справ, а в сільській місцевості - до дільничного уповноваженого міліції і отримати в посвідченні відмітку про прибуття, повідомити мету приїзду, строк та місце перебування, дату вибуття. Після закінчення виїзду засуджений в тому ж органі внутрішніх справ повинен отримати в посвідченні відмітку про вибуття в установу. При вибутті в установу виконання покарань в нічний час або рано вранці відмітка робиться в день, що передує від'їзду. Позначки про дату прибуття та вибуття завіряються печаткою органу внутрішніх справ. Після повернення в установу засуджений пред'являє посвідчення, проїзні квитки. У разі виникнення непередбачених обставин, що ускладнюють виїзд засудженого у встановлений термін, за постановою начальника органу внутрішніх справ за місцем перебування засудженого термін повернення до виправної установи може бути продовжений до 5 діб з обов'язковим терміновим повідомленням про це адміністрації виправної установи. При захворюванні під час виїзду і необхідності госпіталізації засуджений або його родичі чи інші особи терміново сповіщають про це адміністрацію виправної установи, де він відбуває покарання, і орган внутрішніх справ за місцем перебування. У цьому випадку він може бути направлений в найближчий лікувально-профілактичний заклад кримінально-виконавчої системи або державній або муніципальній системі охорони здоров'я. Після завершення лікування і його виписки зі стаціонару засуджений в установленому порядку убуває до місця відбування покарання.

Водночас при ухиленні засудженого від повернення у встановлений термін до виправної установи він підлягає затриманню органом внутрішніх справ за місцем перебування засудженого з санкції прокурора на строк не більше 30 діб для вирішення питання про направлення його до місця відбування покарання під конвоєм або притягнення до кримінальної відповідальності.

До речі, в національному законодавстві подібна процедура відсутня, що створює на практиці додаткові ускладнення в частині розшуку осіб, які не повернулись в установу. А це, у свою чергу, виступає додатковим обґрунтуванням негативної оцінки поширення виїздів з боку персоналу органів і установ виконання покарань, на яких покладається і відповідальність за неповернення, і складнощі розшуку такої особи.

І ще однією суттєвою відмінністю є, нехай й теоретична, проте законодавчо закріплена можливість виїзду засуджених на територію іншої держави (в Україні така можливість у засуджених взагалі відсутня). У підсумку можна визнати, що кримінально-виконавче законодавство Російської Федерації реальніше відбиває потреби засуджених у короткострокових виїздах, що вказує на його більше прогресивність. Отож, нормативно визначений порядок надання засудженим короткочасних виїздів за межі установи, на наш погляд, в РФ є прогресивнішим, ніж в Україні, хоча доцільність окремих обмежень (наприклад, щодо виїзду ВІЛ-інфікованих засуджених) і процедури (стосовно здійснення контролю за поведінкою засуджених органами внутрішніх справ) видаються доволі сумнівними.

У цілому тотожними законодавству РФ є норми, що регламентують підстави та порядок виїздів засуджених за межі виправних установ, в Республіках Білорусь [6], Казахстан [7], Таджикистан [8], Азербайджан [9], Киргизькій Республіці [10] та ряді інших пострадянських країн з незначними відмінностями щодо строків виїздів, обмежень у їх

кількості на рік, необхідності погодження позитивного рішення з прокурором та т. ін. В Грузії до уваги береться лише тяжкість злочину та відбутий строк покарання: два рази на рік ув'язнений, який відбув дві третини або половину терміну (залежно від тяжкості злочину), отримує п'ятиденний відпустку [11].

Натомість у інших європейських країнах виїзди засуджених за межі установ виконання покарань мають дещо інше значення та, відповідно, надаються в іншому порядку. Так, у більшості держав – членів Ради Європи існує тенденція до зменшення негативного впливу покарання у вигляді позбавлення волі за допомогою застосування короточасних виїздів засуджених (тюремних відпусток) за межі колонії. Вони також виступають однією з форм збереження сімейних зв'язків та спрощення переходу особи від тюремного ув'язнення до вільного життя після звільнення.

Висновок. Підбиваючи підсумок викладеному, можна зазначити, що міжнародно-правові документи поступово відходять від чіткої регламентації форм короточасних виїздів засуджених за межі установи, хоча і визнають доцільність їх існування. На зміну цьому напрацьовуються базові принципи вирішення державами питань правового регулювання вказаних аспектів, які і покладаються в основу кримінально-виконавчого законодавства інших країн. Як бачимо, міжнародні стандарти, на відміну від національного законодавства, орієнтують, так би мовити, на «презумпцію» доцільності надання засудженому короточасного виїзду за межі установи, вказуючи на необхідність створення максимально сприятливих умов для його застосування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ансель, М. Новая социальная защита [Текст] / А. Ансель // пер. с фр. Н.С. Лапшиной, под ред. А.А. Пионтковского. – М.: Изд.-во «Прогресс», 1970. – 312 с. С. 189.
2. Яковець І. С. Умовно-дострокове звільнення та заміна невідбутої частини покарання більш м'яким / І.С. Яковець. – РІ, 2012. – 212 с. С. 48.
3. Уголовно-исполнительный кодекс (УИК РФ 2014) // <http://www.assessor.ru/zakon/uik/97/>
4. Комментарий к Уголовно-исполнительному кодексу Российской Федерации (постатейный) / А. В. Бриллиантов, В. В. Геранин, Л. П. Дубровицкий и др.; Под общ. ред. Ю. И. Калинина ; Науч. ред. В. И. Селиверстов. -3-е изд., перераб . и доп., науч.-практ. -М. :Юрайт, 2010. -589 с. С. 124.
5. Сокуренько, О. М. Кримінальна відповідальність за ухилення від відбування покарання у виді обмеження волі та у виді позбавлення волі [Текст]: Автореферат... к. юрид. наук, спец.: 12.00.08 - кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право / О. М. Сокуренько. — Запоріжжя : Класичний приватний ун-т, 2010. — 20 с. С. 17.
6. Уголовно-исполнительный кодекс Республики Беларусь // <http://pravo.levonevsky.org/kodeksby/uik/>
7. Комментарий к Уголовно-исполнительному кодексу Республики Казахстан. – Алматы, Баспа, 1998. – 432с.
8. Кодекс исполнения уголовных наказаний республики Таджикистан // <http://www.legislationline.org/ru/documents/action/popup/id/14345/preview>
9. Кодекс Азербайджанской Республики об исполнении наказаний // <http://www.legislationline.org/ru/documents/id/14137>
10. Уголовно-исполнительный кодекс Кыргызской Республики // http://cbd.minjust.gov.kg/%28F%28LtVnUjmy5xgofNA9ZsPqtv9zwoJevIVFUdN1zmL-23xDXOml208DVG2uuPHeQrZs4dOBH35bm2hiwmRG5Uq2ae7mlfarn6a0vgnuzlrC6eDQgo-0dl_w5x3LH0QbtiArcjBiwpl9KpabW2AWf2E_QMUUbWZaddr0ucMolAKL7CiZhNcr2E5rKHJVLUhpswL0%29%29/act/preview/ru-ru/11/130?mode=tekst
11. Реформа тюремной системы в Грузии // <http://shimerli.livejournal.com/350368.html>.

INTERNATIONAL LEGAL APPROACHES REGARDING SHORT-TERM VISITS OF PRISONERS OUTSIDE THE CORRECTIONAL**O. KRUK**

Statement of the problem. The system of punishment enshrined in the Criminal code of Ukraine includes twelve varieties, however a long time imprisonment has the widest application in Ukraine. This kind of punishment and the manner of its implementation has repeatedly been the subject of scientific debate about its effectiveness and the extent appropriate punitive impact on the offender's personality. However, as research and development, and the practice of crime shows that in a significant number of cases of deprivation of liberty remains the only effective means of responding to crime. And so, on the science of penal law tasked to develop such a mechanism the execution of the punishment, which will minimize its negative impact on humans.

One of the institutions of criminal law, which can positively affect persons convicted to deprivation of freedom, to foster law-abiding behavior and correcting short visits of prisoners outside the colonies. Now providing convicted to imprisonment of leaves from the IUT is connected with a number of both theoretical and practical issues. There is no comprehensive picture of the contents of this institution, reasons for use and the procedure itself of these visits is insufficiently investigated and resolved in legal acts. This state of Affairs was the result, in particular, insufficient attention from the scientific community.

The state of research. A significant contribution to the study of problems of execution of the penalty of deprivation of liberty made by scholars such as V. A. Badura, I. G. Bogatyrev, V. V. Vasiljevic, A. A. Grichenko, A. P. Gel, T. A. Denisova, A. M. Jude, A. G. Kolb, M. V. Romanov, A. J. Stepaniuk, Trubnikov V. M., D. V. Yagun, Yakovets I. S., etc. However, those researchers in their publications only indirectly related to the problems of the Institute. Among domestic short-term visits of scientists outside of the colonies should indicate O. V. Lisotta, S. M. mironchuk, A. M. Sokurenko, however, they examined only certain aspects of the research problem. Among foreign researchers should refer to the research of I. M. Petkevich, A. A. Sokolov, Same. A. Kormangala and S. M. Tenderer, it is worth noting that the content of their publications is not fully consistent with the national practice of execution of punishment and the current legislation of Ukraine.

These circumstances and in the absence of scientific doctrine, a clear approach to determining the legal nature of the Institute's short-term visits of prisoners outside the prison colonies demonstrates the need for in-depth study of this institution to further its improvement.

Description of the main provisions. In the study of the Institute of short-term trips outside of penal institutions, it is advisable to pay attention to studying the experience of other countries. This is due to the urgent needs, because the solutions available in the process of applying the Institute of problems will be more effective under the condition of experience of making legal decisions in this area by countries that have similar development rates or States, associations to which Ukraine intends to join. As noted on this occasion N. Ancel, familiarity with foreign law provides lawyer new horizons, allows him to better learn the law of their country, because the specific features of this right is especially apparent in comparison with other countries. Compare is able to equip the lawyer of ideas and arguments that cannot be obtained even with a very good knowledge of only their own law [1, p. 189]. The experience of other countries can illustrate the inefficiency (or efficiency) of individual attempts to improve the activities in the sphere of execution of criminal sanctions and prevent you from repeating mistakes in national practice [2, p. 48].

Before disintegration of the USSR the regulation on short trips sentenced to deprivation of liberty outside the colonies were repeated uniformly in all TIC Union republics. A common tradition, and the similarity of economic and political conditions of the States of the former Soviet

Union, gave rise to the initial requirements and the installation of the legislator, led to the almost uniform practice of application of the Institute, but the approaches enshrined in the legislation of these countries are not identical.

Thus, according to article 97 of the PEC of the Russian Federation [3], persons sentenced to imprisonment in correctional colonies and educational institutions and inmates left in the prescribed manner in detention centres and prisons for doing household activities, may be permitted trips outside of correctional institutions: a) short duration of up to seven days, excluding the time required for the journey there and back, in connection with exceptional personal circumstances (death or serious illness of a close relative, life-threatening symptoms; natural disaster that caused significant material damage to the convict or his family), as well as for a preliminary ruling labour and home appliance convicted after release; b) long a period of annual paid leave, and convicted persons specified in the second paragraph of article 103 of this Code (the men convicted over the age of 60 and convicted women over 55 years of age and convicted persons who are disabled of the first or second group – approx. of the author), or convicts who have not secured a job through no fault of their reasons, for a period equal to the time of paid annual leave. Convicted women who have children in children's homes and correctional colonies may be allowed short-term travel outside of correctional institutions for placement of children with relatives or in an orphanage for a period up to fifteen days, excluding the time required for the journey there and back, and convicted women who have minor children with disabilities outside the penal colony, one short-term departure a year to visit them for the same term.

The norms of the code of criminal procedure regulating the grounds and procedure for the provision of visits of prisoners outside prisons, by definition, Russian specialists, are a tangible expression of the principle of humanism, as enshrined in article 8 of this Code. They fully correspond to international standards of treatment of prisoners [4, p. 124].

Departures on grounds specified in parts one and two of article 97 WHC Russia, are not allowed convicted by a particularly dangerous recidivist crimes; convicted, that the death penalty as a form of clemency replaced by imprisonment; convicted to life imprisonment; convicted, patients with the open form of tuberculosis; convicts who did not undergo complete treatment of sexually transmitted diseases, alcoholism, substance abuse, drug addiction, HIV-infected convicts, as well as in cases of anti-epidemic measures. Convicts suffering from mental disorders, not excluding sanity, convicted persons who are disabled of the first or second group, and the needy for health nursing care, as well as juvenile offenders leaving correctional institutions allowed accompanied by a family member or another accompanying person. The statement of the convict on the granting of short-term travel outside of the correctional institution in connection with exceptional personal circumstances must be considered during the day. Permission to travel outside the correctional facility given by the head of the facility taking into account the nature and severity of the crime, served the time, the personality and behaviour of the convict.

Thus, compared to the criminal-Executive legislation of Ukraine, in the Russian Federation the persons who may be granted a short-term absences from the colony is taught by a different approach. Russian legislator actually went a slightly different way: if Ukraine defines the persons who are able to obtain short-term travel outside of the institution, in Russia the categories of convicts that such departures have not. This seems more progressive approach because it conforms to the General requirement on determining the law all the rights of convicted persons, but only of the established prohibitions. Wider is a list of circumstances to be taken into account when considering the advisability of granting the departure, to which is added the gravity of the crime and vabati sentences; longer is the time that may be granted travel outside agencies for convicted women and persons who work in establishments of execution of punishments. However, the penal enforcement code provides for travel for medical care, which, of course, is a negative circumstance.

Analyzing foreign legislation on this matter, it should be noted that in part 1 of article 97 of the penal enforcement code provides that convicted persons left in the prescribed manner in detention centres and prisons for doing household activities may be permitted in the following visits. That is, for such inmates, saved the possibility of travel outside the place of serving punishment in connection with exceptional personal circumstances, although according to part 3, article 77 of the penal enforcement code States that a person is left in jail and prison conditions stipulated in the penal enforcement code for correctional colonies of General regime. In Ukraine people are left to household activities, the possibility of obtaining permission to travel automatically disposed of, because it is not recognized as such, "held in prisons minimum security with the light conditions, social rehabilitation correctional facilities minimum security General conditions of detention and correctional facilities medium security level. This problem has already drawn attention in the scientific literature, but in practice there have been no changes [5, p. 17].

Note that in the Russian Federation the administration of the institution are also taken and measures to ensure the security of persons who have suffered from the actions of the convicted person. So. in the case of active convict permission to travel outside of the correctional institution administration correctional institution shall immediately notify the victim or his legal representative, if in the personal file of the convict have a copy of the ruling or order of the court which has the duty of notifying the victim or his legal representative out about this convicted outside the correctional facility.

As in Ukraine, the Russian Federation, the time during which the convict is allowed to travel outside of the correctional institution shall be included in the sentence. The expense of the convicted person in connection with travel outside the correctional facility they are paid from their own funds or other persons. During the time spent outside of the correctional facility during a short-term exit wages not charged him.

The procedure of the application on a short leave and stay outside the institution is almost identical with the Ukrainian. So, permission to travel outside the colony is given by the head of the institution on the basis of a written statement of the convict. The statement about the resolution of short-term checkout of the document confirming the availability of exceptional personal circumstances (reference health authorities, local authorities and other official documents, certified by the bodies of internal Affairs at the place of issuance, a statement of the convicted person for a preliminary ruling labour and home appliance after the liberation and the reasoned request of a senior inspector on labour and household device, a social worker). Long trips to the annual paid leave provided by the statement of the convicted person according to the schedule. The sequence of visits of prisoners, secured a job through no fault of their reasons is installed on a separate schedule.

Permission to travel is given in compliance with the requirements of article 97 of the penal enforcement code and issued by order signed by the head of the institution. Convict who obtained the permit for long-term or short-term departure, the certificate of the established form, explains the procedure of exit, and he warned about criminal responsibility for evasion from serving of imprisonment, gives a subscription. Money from its own funds to pay expenditures in connection with the departure issued accounting colony at the written request of the convicted person. Passes the convicted person is yourself. Where necessary, the administration of the institution providing the assistance. For the period of departure, the convict has a right belonging to him to get civilian clothes and shoes.

But oversight of the conduct of the convicts during the period of stay outside the institution rests with the entity in any way connected with the process of enforcement of criminal sanctions – on the organs of internal Affairs. So, in a daily period upon arrival to the destination, the convict shall be the duty of the authority of the interior and in rural areas to the district Commissioner of police and to obtain the identity of the arrival mark, to announce the purpose of your visit, the date and place of stay, date of departure. After the departure of the convict in the same body of

internal Affairs shall obtain the identity of a mark on departure in an institution. Upon the departure of the Agency of execution of punishments in the night or early in the morning mark made on the day preceding the departure. Mark the date of arrival and departure stamped Department of interior. Upon return to the institution the convict submits a certificate, tickets. In the event of unforeseen circumstances that hinder the departure of the convict within the prescribed period, by order of the chief of police at the place of residence of the convict period return to a correctional facility may be extended to 5 days with a mandatory immediate notification to the administration of the correctional institution. When the disease while traveling and the need for hospitalization of a convicted person or his relatives or other persons urgently inform the administration of the correctional institution where he is serving a sentence, and the body of internal Affairs at the place of stay. In this case, it can be directed to the nearest health care institution of the penal system, either state or municipal health care system. After completion of treatment and discharge from hospital, the convict in the prescribed manner descends to the place of punishment.

At the same time when evasion condemned from the return within the prescribed period in a penal institution, he shall be detained by internal Affairs at the place of residence of the convicted person with the sanction of the Prosecutor for a term of not more than 30 days to resolve the question of sending him to the place of serving the sentence under escort or criminal prosecution.

By the way, in the national legislation of such a procedure is missing, which in practice creates additional complexity in terms of tracking people who have not returned to the institution. And this, in turn, provides an additional rationale for the negative evaluation of the distribution of trips by staff of the bodies and institutions of execution of punishment responsible and liable for non-payment, and the difficulty of tracing such person.

And another significant difference is, albeit theoretical, however, legislated the transfer of convicted persons to the territory of another state (in Ukraine such a possibility is absent from the prisoners). In the end we can acknowledge that the criminal-Executive legislation of the Russian Federation reflects the real needs of prisoners in short-term trips, which indicates that it is more progressive. Thus, the normative procedure for the granting convicted short-term trips outside of the institution, in our opinion, in Russia is more progressive than in Ukraine, although the appropriateness of certain restrictions (for example, the departure of HIV-infected prisoners) and procedures (regarding the implementation of control over the behavior of those convicted by the internal Affairs bodies) appear to be quite questionable.

In General, identical with the legislation of the Russian Federation there are norms regulating the grounds and the order of visits of prisoners outside the prisons, in the Republics of Belarus[6], Kazakhstan [7], Tajikistan [8], Azerbaijan [9], the Kyrgyz Republic [10] and several other post-Soviet countries with minor differences on the timing of exits, restrictions in their numbers for the year, the need to align the positive decision with the Prosecutor, and so on. In Georgia takes into consideration only the gravity of the crime and vabati sentence: twice a year a prisoner who has served two thirds or half term (depending on the severity of the crime), receives a five-day vacation [11].

But in other European countries, the visits of prisoners outside of the penal institutions have a slightly different meaning and, accordingly, are in a different order. Thus, in most member States of the Council of Europe there is a tendency to reduce the negative impact of the punishment of deprivation of freedom through the use of short-term visits of prisoners (the prison holidays) outside of the colony. They also act as a form of preservation of family ties and facilitate the transition of individuals from prison to free life after release.

Conclusion. Summarizing the above, it can be noted that international legal instruments are gradually moving away from strict regulation forms of short-term visits of prisoners outside the institution, although they acknowledge the usefulness of their existence. We establish basic principles for the settlement States the issues of legal regulation of the mentioned aspects, which

rely in the basis of the criminal-Executive legislation of other countries. As you can see, international standards, unlike national legislation, Orient, so to speak, on the "presumption" the expediency of granting the condemned a short-term travel outside of the institution, pointing to the necessity of creation of favorable conditions for its application.

REFERENCES:

1. Ансель, М. Новая социальная защита [Текст] / А. Ансель // пер. с фр. Н.С. Лапшиной, под ред. А.А. Пионтковского. – М.: Изд.-во «Прогресс», 1970. – 312 с. С. 189.
2. Яковець І. С. Умовно-дострокове звільнення та заміна невідбутої частини покарання більш м'яким / І.С. Яковець. – PRI, 2012. – 212 с. С. 48.
3. Уголовно-исполнительный кодекс (УИК РФ 2014) // <http://www.assessor.ru/zakon/uik/97/>
4. Комментарий к Уголовно-исполнительному кодексу Российской Федерации (постатейный) / А. В. Бриллиантов, В. В. Геранин, Л. П. Дубровицкий и др.; Под общ. ред. Ю. И. Калинина ; Науч. ред. В. И. Селиверстов. -3-е изд., перераб . и доп., науч.-практ. -М.:Юрайт,2010. -589 с. С. 124.
5. Сокуренок, О. М. Кримінальна відповідальність за ухилення від відбування покарання у виді обмеження волі та у виді позбавлення волі [Текст]: Автореферат... к. юрид. наук, спец.: 12.00.08 - кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право / О. М. Сокуренок. — Запоріжжя : Класичний приватний ун-т, 2010. — 20 с. С. 17.
6. Уголовно-исполнительный кодекс Республики Беларусь // <http://pravo.levonevsky.org/kodeksby/uik/>
7. Комментарий к Уголовно-исполнительному кодексу Республики Казахстан. – Алматы, Баспа, 1998. – 432с.
8. Кодекс исполнения уголовных наказаний республики Таджикистан // <http://www.legislationline.org/ru/documents/action/popup/id/14345/preview>
9. Кодекс Азербайджанской Республики об исполнении наказаний // <http://www.legislationline.org/ru/documents/id/14137>
10. Уголовно-исполнительный кодекс Кыргызской Республики// http://cbd.minjust.gov.kg/%28F%28LtVnUjmy5xgofNA9ZsPqtv9zwoJevIVFUdN1zmL-23xDXOmI208DVG2uuPHeQrZs4dOBH35bm2hiwmRG5Uq2ae7mlfarn6a0vgbnuzlrC6eDQgo-0dl_w5x3LH0QbtiArcjBiwpl9KpabW2AWf2E_QMUUbWZaddr0ucMoIAKL7CiZhNCr2E5rKHJVLUhpswL0%29%29/act/preview/ru-ru/11/130?mode=tekst
11. Реформа тюремной системы в Грузии // <http://shimerli.livejournal.com/350368.html>.